

Погрешио је аветни Милановић назвавши нас "шаком јада", јер јада је овде много више него за шаку, а шаке старачке, уморне, дрхтаве...хладне, укочене, умрле...

Старцу је поклопац контејнера сломио врат, у неком аранђеловачком насељу, јуче, који минут пре поднева.

Скупљао је, кажу, остатке хране, једва се успевши тај корак до "неба", на стопицу контејнера...

Поклопац му је преломио врат! Ко стару, крту грану. Имао је 92 године.

Да, лепе године...

Дубока старост. Ко зденац. Као контејнер по којем је пребирао.

Као гроб у који ће, пребијеног врата, уз опело и слово да га је здравље послужило, јер ипак су то лепе године за умирање, а смрт ко смрт- никаквих манира, неувиђавна, вазда љубоморна на живот па бане и прене онако ружна, не мари јел достојна, достојанствена, вредна помена: "О, лепе ли смрти..."

Да, има и лепих, верујте, ако се умре од живота, рецимо!

Не уморан од њега, не сломљен њиме, не скупљајући крхотине живота, већ ко човек, не у 92 години преломљеног врата, у контејнеру!

Смрт овог мученог старца смрт је свих нас!

Смрт овог старца на душу вама, бахати и разгоропађени политички лешинари, ма које оријентације били, јер сви сте оријентисани исто- ка себи и својим фотелеоугоним задњицама, и образима који на јастуку оставе траг ђона!

Јел то та жртва коју морамо поднети данас зарад горег сутра?!

Какав је то пут у “извесно” светлу будућност ако је овиченим крајпуташима пострадалих у чеоним сударима с наличјем живота?!

Јел светло на крају тунела заправо пламен свеће, па како ко стигне до краја преда је оном за њим и пожели: “Нека ти је лак црни живот, жао ми је, искрено, саучествујем у болу!”

Залуд вам ваше мизерне победе и успеси колики год били, јер ништавни су наспрам вести о страцу преломљеног врата, јер управо није вест већ некролог Србији!

Срам вас било, несоји, јер лепе је године доживео...

Баш лепе, и отишао “мирно”- преломљеног врата, у контејнеру, без јаука, можда с кором хлеба међу кошчатим, згрченим прстима..?

А, можда да и ово преиначите у свој успех: “Старац, који је захваљујући визионатској политици владе успео да доживи 92 годину, у снази да сам отвори контејнер, преминуо је након оствареног циља- дохватио је комад хлеба с дна контејнера, што је за сваку похвалу, и пример осталим исписницима да године нису и не смеју бити изговор, већ доказ да се све може кад се хоће, и да нема парчета хлеба који старачка рука не може дохватити, ма колико ђубрета било преко њега...”

Имао је 92 године, био је гладан, заправо- сит свега! Настрадао је под неразјашњеним околностима- сумња се да смрт није имала ништа с тим, живот се налази у бекству...

(Мој Недељник)